

Rommert van der Zee
(12-7-1912 - 10-3-1997)

Onze keuze

Inhoud

Zakdoek	3
Kinderen	4
Heer God:	4
Kerk-moe	5
Woorden	5
Genesis	6
Lafaard	8
Al mijn levensdagen	8
De hemel	8
Vreugde	9
Identiteit	9
Verrassing	10
Het geheim	11
Pen en papier	12
Mensen hebben mensen nodig	13
Gedicht	14
Het leven gaat door	14
Begrafenis	15
Advent	16
Goede reis	16
Credo	16
Mens	17
Welkom	17
Bij de lijdenstijd	18
De Pen	19
Identiteit	20
Iedere morgen	20
Bezoek	20
Miljonair	21
Ziekenhuis	22
Vrede	23
Geloven	24
Die mij troost	24
Impressie	25
Klaproos	25
Moe	27

Zakdoek

Wij waren arm in de dertiger jaren.
Ach, iedereen was arm in de tijd van Colijn.
De groten werden groter,
De rijken rijker,
De armen hadden niks.

Eens, toen ik als jongen geen zakdoek meer had,
Zei mijn moeder: ik zal er een voor jou maken,
Een hele mooie hoor!

Die avond, toen ik sliep,
Heeft zij van schortebont
Een zakdoek klaargemaakt,
Die keurig afgezoomd 's morgens voor mij klaarlag.

Ik heb het ding alleen gebruikt,
Als ik volstrekt alleen was.
Welke jongen snuit zijn neus
In een doek van schortebont?
Ik schaamde mij kapot!

Nu schaam ik mij dood
Om mijn schamen van toen.
Nu zou ik het heel graag
nog eens overdoen.

Ik zou de bonte zakdoek
Graag binden aan een stok.
Ik zou er mee zwaaien
Als met een grote vlag.

En roepen zou ik:
"Mensen, mensen,
Kom eens kijken,
Hoe mijn moeder van mij houdt!!!

Kinderen

Ze zijn me dierbaar geworden
Die versjes van mij
Of ze nu mooi zijn of lelijk
Geestig of flauw

Ze zijn me dierbaar geworden
Omdat ze in mij geboren werden
Zoals een kind in de moeder
Zo werden ze in mij verwekt

Ze zijn me dierbaar geworden
Omdat het mijn kinderen zijn
Of ze volmaakt zijn of kreupel
Bijziende of doof
Ik kan er geen kwaad woord over horen

~

Heer God:

Toen ik een kleine jongen was
zong ik een liedje
"ik wens te zijn als Jezus"
Nu ik oud geworden ben
schaam ik mij, dat ik zo weinig op Hem lijk.
Maar Heer mijn God,
als Gij mij nog de tijd gunt in Uw genade
dan wil ik mij opnieuw richten naar Uw Beeld.
Dan ga ik er weer moedig tegenaan.

~

Kerk-moe

Ik ga geregeld naar de kerk.
De kerk dat is mijn moeder;
maar ik denk dikwijls in de kerk
wat wordt mijn moeder oud.
Zij praat steeds in 't verleden
is niet zo goed meer bij de tijd.
Lijdt zij soms aan dementie,
of ben ik haar verloren zoon?

Toch blijf ik haar bezoeken;
zij is mijn moeder toch.
Al hebben wij niet veel herkenning,
toch houden wij nog van elkaar.
Maar nu zij in het rusthuis is,
beschermd en welverzorgd,
nu weet zij niet hoe 't buiten stormt,
nu is zij wereldvreemd.

En als ons huis is ingestort
en alles ligt in duigen,
dan zal zij zorgelijk vragen 'jong,
heb jij jouw schoenen wel gepoetst'?

'O moeder, lieve moeder, toch,
zal er na het toehoe vavohoe
(het woest en ledig dezer aarde)
nog ooit een nieuwe morgen zijn'?

~

Woorden

Ik spaar ze op,
Zoals iemand postzegels verzamelt
Of foto's opplakt in een album.
Want woorden zijn niet zomaar woorden,
Klank, die weg waait op de wind,
Beetje drukinkt op papier

Waarmee kranten vol gedrukt,
Boeken volgeschreven zijn.
Woorden zijn gestolde gedachten
Bloedheet van emotie,
Of ijskoud van onverschilligheid.
Een woord heeft altijd wat,
Een feestvlag in de hand,
Een rouwband om de arm.
Elk woord heeft een eigen karakter
Een eigen bloedgroep,
Een eigen manier van bestaan.
Elk woord bewaart haar eigen geheim
Zoals een schelp, de oester,
En elk woord kan zomaar open gaan
Zoals een bloem open gaat
Naar de zon toe.
Zoals een deur open gaat
En iemand binnen laat
Om er in thuis te zijn.
Zo spaar ik woorden
Om in te wonen.

~

Genesis

Waar bent U toch aan begonnen, God
Toen U de aarde had geschapen.
Toen Gij zag hoe goed het was,
Ja, dat het zeer goed was?
Een puinhoop is het geworden
Een tranendal van leed.
Een burcht van haat en geweld!
Wat bent U toch begonnen
Met mensen te maken,
Niet naar hun aard,
Maar naar uw, beeld
En uw gelijkenis?
Het lijkt toch nergens naar;

een karikatuur van wat U bedoelde.
Wat bent U toch begonnen
Met mensen te scheppen?
Ik was zo graag een vogel geweest,
vliegend door de blauwe luchten
Zingend in de hoogste boom.
En als ik de winter niet doorkwam,
Dan zou ik natuurlijk doodgaan
Zonder te weten wat doodgaan was.
Nu moet ik levenslang
Vechten tegen de dood
Voordat ik sterven kan.
Och, dat ik een bloem was,
Ronkend in kleuren en geuren
Voor U en de mensen.
En als de herfstwind kwam,
Dan kroop ik heel diep in de grond
En wachtte op een nieuw seizoen.
Ik was zo graag een boom geworden
Wuivend in de wind en zon
Met mijn groene bladerpracht.
En als de wintertijd aanbrak
Dan liet ik gauw mijn bladeren vallen
en wachtte in mijn winterjas
de nieuwe lente af.

En toch ben ik blij een mens te zijn.
Ik wil geen bloem zijn en geen vogel
Ik wil geen boom zijn en geen dier
Ik wil zijn, die Gij mij gemaakt hebt
En hoop te worden
Die Gij mij bedoeld hebt;
Een mens naar Uw beeld
En Uw gelijkenis.
Help mij, meer "mans" te zijn
Om meer mens te worden.

~

Lafaard

Altijd ben ik bij de kerk.
Toch hoor ik er niet echt bij.

Altijd ben ik in verzet.
Maar als het verzet kogels koopt,
Dan smeert ik hem

Woedend ben ik tegen onrecht,
Dat mensen wordt aangedaan.
Maar op de barricaden,
Huil ik.

~

Al mijn levensdagen

Zo zou ik al mijn levensdagen
Mijn brood willen eten
Bij een glas melk
Of een kop koffie,
Tot Zijn gedachtenis,
Totdat Hij komt;
En dat kan spoedig zijn
Morgen al misschien,
Als ik mijn brood eet
Bij een glas melk
Of een kop koffie

~

De hemel

“Is mijn pappie nu in de hemel?”
Ja hoor, jou pappie is in de hemel.
Is de hemel ver?
Nee hoor.
Hoe ver is de hemel?

Heel dicht bij.
En toen ik in die kinderlijke blauwe ogen keek,
Dacht ik wat is de hemel toch dicht bij.

~

Vreugde

Er was een mens die blij was.
Ze liep achter een kinderwagen
en knikte en lachte naar mij.

God! bedankt voor een mens,
een mens, die lacht en blij is.
Een mens met de neus in de wind,
het gezicht naar de zon toe.

Het kan haast niet op vandaag.

~

Identiteit

Wie ben ik?
Ja, wie ben ik eigenlijk,
Als ik de fouten van mijn naaste
Zo zwaar bekritiseer,
Terwijl ik zelf dezelfde dingen doe?

Wie ben ik,
Als ik met scherpe tong,
Met slangengif geladen,
Een ander zijn gebreken hoon,
Terwijl ik dagelijks faal?

Wie ben ik,
Als ik met een toornend oog
Of met felle blik
Een ander ongenadig tref,
Terwijl ik van genade moet leven?

Wie ben ik?
Ja, wie ben ik eigenlijk?
Lijk ik soms op de man
Die in de spiegel keek,
Maar toen direct vergat
Zijn eigen aangezicht?

Of lijkt ik op de man
Met in zijn eigen oog een balk
Die de buurman streng berispt
Om 't stofje in zijn oog?

Ben ik zo vreemd geworden
Aan wat ik moest zijn,
Dat ik niet eens meer weet
Wie ik nu werkelijk ben?

Geef mij het beeld terug
Van mijn oorspronkelijkheid
Zoals het eertijds was
Naar Uw gelijkenis.

~

Verrassing

Ze is al oud en helemaal vergrijsd.
Ze is wat vreemd en altijd onrustig.
Het leven heeft haar stuk gemaakt.
Ze heeft een concentratiekampcomplex.

Soms zegt ze plompverloren:
"Ik ga toch niet dood, hè?"
"Welnee mevrouw, u ziet er prima uit!"
"Zeg je dat nu om mij?"
"Beslist niet, hoor!"
U bent veel beter dan verleden jaar!"

En morgen zegt ze heel verbaasd:
"Daar ben ik toch weer, hè?"

"Gelukkig wel, mevrouw, en ik ook.
We mogen er weer zijn".
Ze zegt: "Vanmiddag ga ik op visite".
En met een lachje loopt ze weg.

En morgen komt ze weer.
Dan zal ze zeggen: 'Ik ben zo beroerd,
het suist zo in mijn hoofd,
mijn hart dat bonst mij in de keel.
Ik ga toch niet dood, hè?"
"Nee, mevrouw, U mag leven hoor,
een hele dag,
en morgen zien we weer'."

En morgen komt ze weer.
Dan geef ik haar maar weer
een hele dag cadeau.

Maar eenmaal op een dag
Komt ze niet weerom.
Dan is de strijd voorbij.
Dan is de rust gekomen
Die zij zo lang reeds zocht.

O God, wees met die lieve oude vrouw
En leer mij
Om als zij
Elke dag als een verrassing
Van U cadeau te krijgen.

~

Het geheim

Iedere keer loopt ze langs de markt
Stevig gearmd met haar vriendin,
Met in haar andere arm de tas,
En in die tas, heel onderin
Daar zit haar beursje met de ""Briefjes",

En om dat beursje zit een zakdoek,
En om die zakdoek zit nog een,
En daarom heen zit nog een zakdoek,;
En op elke zakdoek zijn twee knopen
Om de "Briefjes" in het beursje
Heel zorgvuldig te bewaren.

Als zij iets koopt op de markt
Moet de koopman heel lang wachten
Tot alle zakdoeken zijn ontknoopt,
En heel omzichtig wordt betaald.

Waarom doet die vrouw zo moeilijk?
Niemand snapt daar ooit iets van.
Laatst heeft zij mij toegefluisterd
Dat zij voor haar uitzet spaart.
Zij heeft nu al een poppenwagen.
Daar moet nog een baby in
"Want dat vind ik toch zo leuk."

Wat zij mij in vriendschap toevertrouwd,
Is eigenlijk een diep geheim
Dat ik niet mag doorvertellen.
Maar.....
Als U haar soms mocht ontmoeten
Met haar beursje en haar zakdoek, enz.
Zeg dan niet: "Doe niet zo moeilijk"
Wees lief voor haar
U kent nu haar geheim.

~

Pen en papier

Zijn mijn strijkstok en viool
om mijn vreugde te bezingen
en mijn leed te bewenen.

Mijn vriend en mijn vijand
mijn lust en mijn last

om mee te vechten en mee te vrijen.
Om tot onvermoede hoogten
boven mijzelf uit te stijgen
om in onmetelijke diepten
van vertwijfeling te verzuchten.

~

Mensen hebben mensen nodig

Mensen
om elkaar te herkennen,
om elkaar te erkennen,
om elkaar te kennen.

Mensen
om elkaar te groeten,
om elkaar te ontmoeten,
mensen die elkaar moeten.

Mensen die "dag" zeggen,
mensen die "hoi" zeggen,
mensen die "hallo" roepen.

Mensen die knikken,
mensen die wuiven,
mensen die lachen tegen elkaar.

Mensen hebben mensen nodig.
Daarom wuif en groet
naar alle kanten;
want wie mensen groet
groet God.
Grüß Gott!

~

Gedicht

Wat is een gedicht
en wie is een dichter?
Iedereen is een dichter,
want gedichten zijn gedachten.
Alleen de dichter schrijft zijn gedachten op
en geeft ze de vrije loop
in de heimelijke hoop,
dat ergens, iemand zal zeggen
"kijk dat is nu wat ik bedoel,
ik had het zelf kunnen schrijven".

Een gedicht is dus:
je eigen gedachten herkennen
in de woorden van een ander.

~

Het leven gaat door

Het leven gaat door
Gaat gewoon door
alsof er niets was gebeurd.

Eens komt er een dag
dat het niet doorgaat,
dat het ten einde is
en dan draait de wereld weer door
alsof er niets was gebeurd.

De bus stopt gewoontegetrouw
op tijd bij de halte
de SRV-wagen staat gewoon
op de zelfde tijd in de straat
de krant ligt in de bus
we zetten thee
we drinken koffie
en moeten warempel weer eten
alsof er niets was gebeurd.

De wereld gaat gewoon verder.
Alleen ónze wereld viel in elkaar.
Maar de kleine dingen van alle dag
willen ons meetrokken
het leven weer in.

Veel sterkte gewenst.

~

Begrafenis

Ter begrafenis gaan
is meer dan de laatste eer bewijzen,
het is met iemand gaan ten einde toe.

Ik kwam te laat voor de begrafenis
Mijn overleden vriend was reeds begraven,
Maar het gevoel dat mij bekreep
Was als van iemand die zijn vriend verried

Ik had geen rouwkaart ontvangen,
Dus niemand had mij gemist,
Vooral hij niet, om wie dit alles ging,
En toch had ik een schuldgevoel.

Toen ben ik alleen naar het kerkhof gegaan
En heb daar in de regen bij zijn graf gestaan,
Mijn hoed gelicht, zijn naam genoemd,
En een gebed gepreveld.

Sindsdien weet ik dat een begrafenis meer is
Dan een plechtige plichtpleging,
Meer dan iemand de laatste eer bewijzen,
Het is met iemand gaan ten einde toe.

~

Advent

Ik zou wel een kaars willen
zo hoog als de toren
om heel de wereld
te verlichten.

Ik zou wel een boom willen
tot aan de hemel
met groen van honderd wouden
en versierd met duizend goede geesten.

Ik zou wel een wereld willen
Fonkelnieuw, bedekt met verse sneeuw
En vol zonneschijn
Die met ingehouden adem
Op het wonder wacht

~

Goede reis

Reis met God
Dan reis je safe.
Soms eerste klas
Soms in een volgepakte
Goederenwagon
Maar hoe dan ook
Hij brengt je thuis.

~

Credo

Ik ben een Jezus-fan
Van jongs af aan
Dat mag een ieder weten.
Als ik Jezus zeg
Denk ik aan God.
Zeg ik God
Denk ik aan Jezus.
Hij is voor mij

Het vleesgeworden Woord.
Hij is voor mij
Gods handen en voeten
Op aarde.
Hij is mijn helper
Mijn redder
En verlosser.
Maar.....
Ik mag mij niet laten drijven
Op de reddingsboei
Van Zijn genade:
Hij wil mij zwemmen leren
Om te overleven.

~

Mens

De mens is niet goed
De mens is niet kwaad
De mens kan kiezen
Tussen goed en kwaad
Zodoende kan hij worden
Wat hij bedoelde te zijn.

~

Welkom

Al is de kuil ook nog zo diep
De hemel is véél hoger
Al is de aarde nog zo zwart
Het licht komt toch van Boven
Al zwerven wij in het leven rond
Gij gunt ons toch een welkom thuis
In het Vaderhuis

~

Bij de lijdenstijd

Mar. 15:21 (Simon van Cyréne)

Ik kwam van mijn akker
op weg naar mijn huis.
Ik ontmoette een optocht
op weg naar het kruis.

Men dwong mij een dwarsbalk
te dragen voor één
die ter dood was veroordeeld.
Dat deed ik dus onder protest.

Want wat heb ik te doen met een man
die zelf het kruis dient te dragen?
Wat heb ik te maken met iemand
die de dood heeft verdiend aan het kruis?

Ik wil naar mijn huis en ik wil naar mijn akker.
Ik wil wijnstokken snoeien
om druiven te oogsten
om daarmee te gaan naar mijn huis

Ik ben een akkerman
Ik volg de seizoenen
van eggen en ploegen
van zaaien en oogsten

Maar nu is mijn ritme voor altijd verstoord
want altijd, komend van mijn akker
op weg naar mijn woning,
ontmoet ik de man op weg naar het kruis.

En altijd blijf ik voelen
de plek op mijn rug
waar zijn kruis mij bezeerde.
Een vreemde, gelukkige pijn

Zo leef ik gedurig
tussen akker en huis
En telkens ontmoet ik
de man en zijn kruis

~

De Pen

De pen is mijn beste vriend
En mijn grootste vijand
Zodoende leef ik in een
Liefde - haat verhouding met mijn pen

Mijn beste vriend
aan wie ik alles toevertrouw
zelfs de dingen die maar moeilijk
over mijn lippen komen

Mijn grote vijand
omdat hij mij voortdurend uitdaagt
omdat hij altijd meer wil
mij nooit met rust laat

En altijd is er meer
dan wat alreeds gezegd was
steeds moet het weer opnieuw verwoord
en telkens is het onvoldaan

Daarom is mijn pen mij
een vriendelijke vijand

~

Identiteit

Ik mag zijn die ik ben
Ik mag niet blijven die ik ben
Ik moet worden
die ik bedoeld was te zijn

~

Iedere morgen

Op weg naar haar werk
Komt ze langs een huis
Waar onder haar schemerlamp
Een oude vrouw op haar wacht
En naar haar wuift
En lachend wuift zij dan terug

Iedere avond komend van haar werk
Zit de oude vrouw onder haar schemerlamp
En wacht en wuift

Wie is die oude vrouw die wuift?
Wie is die jonge vrouw
Die werkt en lacht en wuift?
Zij kennen elkaar niet
Maar herkennen in elkaar de ander
Zij zijn elkaar volkomen vreemd
En toch zo eigen

~

Bezoek

Iedere dag gaat hij
Door de lange gang van het huis
Om bij haar te zijn
De schaarse woorden zijn al gauw gezegd
Er is veel stilte tussen hen

Als hij zijn bril op zet
Iets voorleest uit de krant
Knikt zij en glimlacht
Maar aan haar ogen is te zien
Dat zij het niet begrijpt

Als hij een peer schilt
De schillen behoedzaam in het zakje doet
Haar partje voor partje opvoert
Lekt het langs haar kin
Veegt hij het weg

Als hij opstaat om te gaan
Haar kust en "nou dan maar weer tot morgen" zegt
Dan lacht zij gul en blij tot morgen

Als hij bij de deur nog even omkijkt, wuift,
Dan huilt zij.

~

Miljonair

Op m'n eentje in m'n eendje
Toeterend door het lenteland
Zit ik volop te genieten
Van de bloemen links en rechts
Zit ik stil te mediteren
God wat is uw wereld mooi!
De velden met hun paardenbloemen
Fluitenkruid een meter hoog
En de prunus in de parken
Goudenregen bij de vleet
De fluisterende wilgenbomen
De ritselende populier
En de witte stapelwolken
In een hemelsblauwe lucht

Op m'n eentje in m'n eendje
Zit ik voor me uit te praten
Alsof iemand naast mij zit
Die, onzichtbaar, met mij meerijdt
Om zijn wereld te bezien
Van die goddelijke wereld
Mag ik een klein stukje zijn
Alles is dus van ons beiden
Och, wat zijn wij samen rijk,
Hij en ik.

~

Ziekenhuis

Zodra de deur elektrisch achter mij sluit
Voel ik mij onzeker
Buiten schijnt de zon
Dar is het leven
Maar hier, wat is hier?
Het kan van alles zijn, maar.... wat?

Door de gangen gaande zijn er kamers
Veel kamers
Alle kamers hebben bedden
Ieder bed heeft een mens
Ieder mens heeft wat
't Kan van alles zijn: maar.... wat?

'k Zit aan een bed
Bij een mens
We praten maar wat
Herinneringen, vreugde om 't weerzien
Maar tussen ons staat een muur van vragen
Wat zou het zijn?
't Kan van alles zijn: maar.... wat?

Ik zit wat te zoeken naar woorden
En hoor mezelf Paulus citeren:
“van de hoop, die niet beschaamt”
Twee grote ogen kijken me vragend aan
Wat zou het zijn?
't Kan van alles zijn: maar.... wat?

Buiten gekomen
Voel ik me gered
De zon schijnt
Ik mag leven
Achter mijn oogleden
Branden er twee hete tranen

~

Vrede

Je kunt niet vrijblijvend
Bidden om vrede
Zoals je dat wel kunt
Om een dag mooi weer
Bidden om vrede
Is opstaan tot vrede
Is gaan op een weg
Is gerechtigheid doen
Is NEE tegen geweld
Overheersing en onrecht
De vrede kun je winnen
Je kunt het ook verliezen

~

Geloven

Wie niet gelooft,
Gelooft op negatieve wijze
In iets dat hij niet kan bewijzen

Wie wel gelooft
Gelooft op positieve wijzen
In iets dat hij niet kan bewijzen
Maar allebei geloven zij

~

Die mij troost

In doodsangst bange nacht
Met zwarte modder in de ogen
In mond en hart
Geen mond om mee te schreeuwen
Naar mijn moeder
Aarde donker
Geen ster, geen maan
Geen kiertje licht
Zijt Gij toen zelf gekomen
Om mij te troosten
Meer dan een moeder troost?

Ik weet niet hoe dat kan
Het is al weer zo lang geleden
De deur was toegesloten
Het dakvenster was dicht
Niemand kon bij mij komen
Toch is er één geweest
Om mij te komen troosten
Want toen ik wakker werd
Scheen de zon op alle dingen
Ik hoorde moeders stem beneden
Ik kon weer leven

Als eens de zwarte modder komt
In hart en mond en ogen
Eens als ik onbereikbaar ben
Voor iedereen en alles
Zult Gij dan komen troosten
Meer dan een moeder troost?

~

Impressie

Het jonge groen van de eikenboom
Tegen het rode pannendak
Met daarboven
De blauwe voorjaarshemel
Dat stukje wereld
Achter mijn vensterglas
Is dat niet ruim voldoende
Om in stille verwondering
De handen te vouwen.

~

Klaproos

Brutale rebel
Met je vlag in de hand
Je rode vaandel naar de zon
De schrik van de akkerman
Ben je
Om je gigantische groei

Verdreven hebben ze jou
Met hun vergif
Gevlucht ben je
Uit hun velden

Verdreven naar de slootkant
Hou je een dagelijkse protestmars
Rond de akkervelden
In een stille betoging
Roep je om recht
Schreeuw je om leven

Jouw revolutionaire bloei
Werd een gedicht
Rond de velden
Van prozaïsche eentonigheid
Van steeds dezelfde kleuren
Je doet de velden
Branden in de zon
Geen rood is zó rood
Als het rood
van jouw papaver

Jouw hete hartstocht
Verbloei je in één dag
Jouw bloem, vanmorgen ontloken
Bij de opgaande zon
Ligt vanavond verstoven ter aarde
Maar morgen zullen andere makkers
Jouw vaandel overnemen
En de felle kleuren
Van hun bloei
Zullen jouw vlag verder dragen
Als een lied
Van onsterfelijkheid

En als straks
Jouw zaaddoos open barst,
En de stoffijne zaadjes
Verstoven op de wind
Ergens (niemand weet, waar)
Ter aarde vallen
Dan zal ook volgend jaar

Jouw lied van protest
Jouw gedicht van verlangen
De bermen doen branden
Als een belofte
Van de nieuwe dag.

~

Moe

Je wordt er zo moe van
Zo vreselijk moe van
En misselijk soms
Om maar met je vinger
Het water te keren
Dat voor een kier
Naar binnen komt
Als je naast je ziet
Hoe door weer andere gaten
Het water bij stromen
Naar binnen gutst
In de wrakke schuit
Der samenleving
Heer het nog zin
Haalt het wat uit?
Om langer onder in te blijven?
Onbegonnen werk te doen?
Kun je niet beter
Bovenop gaan zitten
Rustig afwachtend
Tot alles voorbij is?

Komt het omdat we wederzijds
De boot hebben gemist
Dat de schuit van nu
Zo lek is als een zeef?
Toen zo'n drie kwart eeuw geleden
Pieter Jelles het lek al zag
Hebben wij hem doodgezwegen

Hebben wij hem uitgebannen
En zijn goede idealen
Tot een utopie verklaard

Dat is nu al lang geleden
En je draait geen tijd terug
Maar om met je blote handen
Tot je knieën in de troep
Al die naden dicht te houden
Onbegonnen werkman
Je wordt er zo moe van
Zo vreselijk moe van
En wat misselijk soms

~

Ome Jouke
(Fonetisch Franekers)

En elke Saterdagmiddag
Sa rond un uur of vijf
Dan komme der drie froulje
(un opoe, un dochter en un kleinkien)
En kope in un groentesaak
Wat lekkre ripe peren
Foor Ome Jouke

Dan gaan su naar ut rusthuus toe
En fine dêr un ouwe man
Fan meer as negentig
Die 't fan 'e wereld niks meer weet
Die 'tja seit as ie nee bedoelt,
Mar die 't graag lekk're peren lust
Ome Jouke

En na un hartelijk besoeck
En na un friendelijk ôfskeid
Gane su weer naar Harlingen.
Der was wel niet feul an, mar ja,
Ut is toch ok un meens nietwaar?

Ome Jouke

En elke Saterdagmiddag
Su rond un uur of fijf
Komme die drie weer
En kope bij de groenteman
Wat lekk' re ripe peren
Foor Ome Jouke

Su lang der noch meensen
Fan Harlingen naar Franeker reize
Is der noch hoop foor de wereld.

~

It snieklokje

Sa folle jierren haw ik my ferwûndere
om it alderearste blomke,
dat sa moedich út 'e froastige grûn
It lytse griene krúnstje omheech stekt,
dat troch snie en iis,
troch heil en kâlde wyn
It lytse klokje hingje lit
om in nije tiid yn te lieden.

As wy us sa fernuwerje moatte
om de natuerlike dingen
dy 't komme en gean,
hoe folle te mear
moatte wy ús dan ferwûnderje
oer de dingen dy't men net sjocht,
mar dy 't altyd binne en bliuwe.

~

Stukjes

Toverspreuk

“Mijn schoonmoeder is gisteren overleden” zei hij. ‘t Was een grote, wat slungelachtige man, beetje nerveus, beetje onzeker. “Wij zijn niet van de kerk weet u, maar als wij haar overmorgen gaan begraven dan kunnen we haar toch niet zo maar op het kerkhof neerzetten en dan gauw weglopen; dat kan toch niet, zou u een spreukje willen zeggen op het kerkhof?”

Ze had al een paar jaar thuis gelegen, zonder ooit te klagen. ‘t Ging altijd goed met haar, ook toen ze nog slechts vel over been was. Op een nacht is ze nog heel onverwacht gestorven.

Daar stonden ze dan om haar graf, de kinderen. Mannen vrouwen, kinderen, kleinkinderen een hele schare. Om haar groeve lag een tapijt van bloemen, alle kleuren, als een bewijs van sympathie en dank; en misschien ook om een stuk verlegenheid te verbloemen. Het was stil. Niemand zei iets. Alleen de bloemen fluisterden een stille hulde uit. Ze spraken zwijgend, de meest welsprekende spreuk op het kerkhof.

De korte plechtigheid werd besloten met het gezamenlijk bidden van het “Onze Vader”. Alleen de stem van de voorbidder werd gehoord, maar Hij die de harten der Mensen kent, misschien heeft Hij nog wel iets meer vernomen.

~

Zonder titel

De grootste moeite met het geloof in God, dateert uit mijn kinderjaren. Toen Langzaam tot mij doordrong, dat alles wat leeft, ook eenmaal sterft. Het poesje dat zo stil lag, de oude opa, die begraven werd, en later ook vader en moeder, en.... ikzelf en allemaal en iedereen.

Oh, wat erg, als voor het eerst deze donkere gedachte baan breekt in je kinderbestaan, waar tot dan toe alles op zijn plaats stond. Nu ligt plots alles overhoop. En waarom, als God toch alles kan?

Waarom laat hij mensen sterven? En als God toch de mensen voor eeuwig leven heeft geschapen, waarom laat Hij hen dan eerst doodgaan? De dood is een streep door de rekening van het leven. De dood maakt een einde aan alle illusie. Ja, de dominees kunnen het mooi vertellen en de mensen zich erg vriendelijk opstellen, maar ze laten je met de laatste vragen zitten.

Later, als je ouder wordt en bij zovele graven staat, begin je iets te verstaan van de betrekkelijkheid

van alle leven en van alle risico, dat elk leven met zich meebrengt. Je begint je te verwonderen, dat je nog bestaat, dat je er nog mag zijn, te midden van zoveel ziekte, ongeval en rampspoed; verwondering ook, dat het lichaam waarin je woont, je zo lang dient, dat je zolang mag wonen in deze "tabernakel". Eigenlijk is voortaan iedere dag een Godswonder.

En Langzaamaan ga je beseffen dat deze "tabernakel", dit huis waarin wij wonen, een huurhuis is, dat gaandeweg verslijt en eenmaal onbewoonbaar zal worden, zodat ons de huur zal worden opgezegd. Maar zouden we dan niet uitermate dankbaar moeten zijn, dat we zolang GRATIS mochten wonen?

~

Wie zijn leven zal willen behouden

Wie zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen; wie zijn leven zal verliezen, om Mijnenwil, die zal het behouden.

Wie zijn leven ál te krampachtig vasthoudt, beschermt en inpakt, ziet zich het leven tussen de vingers wegvloeien.

Wie zijn leven met beide handen vasthoudt, uit angst het te verliezen, die heeft het al verloren, want hij wordt een gevangene van eigen angst en onzekerheid.

Wie zijn leven uit handen durft geven en het neerlegt in de Handen van God, die zal het honderdvoudig terug ontvangen. Immers iedere dag bij het ontwaken, zal hij zeer verwonderd denken: "Ik ben er weer, ik mag er zijn, ik mag leven. Gisteren was ik al afgeschreven, had ik mijn leven weggegeven, nu vind ik het weer, wat een geluk, wat een verrassing. Van nu af aan mis ik mijn angst voor morgen, vandaag mag ik leven, morgen zien we wel veer
Wie zijn leven aan God durft geven, leeft voortaan uit verwondering.

Trouwens het is gemakkelijker er een stukje over te schrijven dan om het ook daadwerkelijk te DOEN!!

~

Lente

Ik heb de merel horen zingen, vanmiddag onverwacht. Ik liep al wekenlang te hopen op het feestgezag. Nu ik er even niet aan dacht, daar trok de vogel los en zong alsof ze al haar achterstand ineens herstellen wou. Haar liedje klonk mij zo bekend als van zovele jaren. En 't was zo nieuw, zo onverwacht alsof ik voor de eerste keer de merel hoorde zingen. Vogel, jij die de winter overleefde, de dood overwon. In jouw liedje klinkt iets van Pasen door.

~

Engeltje

(voor Engeltje Beintema)

Vanmorgen hoef ik niet naar haar toe. Ze is dood.

Als ik nu zou gaan, zou de deur gesloten zijn en de gordijnen dicht. Ze is dood.

Ze had de Griep. Vorige week was het weer wat beter maar er is wat bijgekomen. Nu is ze dood.

Mijn vrouw zei vanmorgen, "Je bent erg vroeg". Och ja, zo gaat dat. Ander zou Engeltje nu tegen mij gezegd hebben: "U bent erg vroeg vanmorgen". En ik zou zeggen: "vroeg in de morgen zal het wezen" en zij zou dan weer zeggen: "maar ik heb mijn haar nog niet gedaan en mijn nachthemd nog aan" en ik weer: "Nou wat geeft dat nou, zo hebben we nog een mooie lange dag" en samen zouden we lachen. "Wat doen uw bloemetjes het mooi in de vensterbank". "Ja? Staan ze goed? Ik heb niet veel verstand van bloemen maar ik dacht u zou wel komen". Dan zou ik de dode bladeren en de uitgebloeide bloemen verwijderen en zeggen: "ze moeten veel water hebben, ze zijn erg droog u hebt veel zon op uw ramen. Uw kostgangers hebben dorst".

Dan zou ik haar voorstellen haar bloemen te laven en zij zou zeggen:

"oh nee, dat doe ik straks zelf wel hoor. Zo min ben ik nog niet". Daarna zou ze mij het fruit betalen dat ik haar elke week bezorgde en daarna, "oh ja.... een sigaar, ik zou het haast vergeten. Neem er maar twee, ook een voor morgen:.. En ik zou zeggen: "Eén is leuk, twee is lastig". Daarna zou ze mij als altijd een gezegende zondag wensen en de groeten thuis.

En als laatste onderdeel van het wekelijkse ritueel zou ze voor het raam staan wuiven als ik wegging. "Daaaag, tot ziens hoor...."

Van morgen was ik erg vroeg thuis. Veel te vroeg.

~